

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **J. E.**, zastoupeného JUDr. Lubošem Vosykou, advokátem se sídlem Moulíkova 5, Praha 5, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Ostravě**, se sídlem Na Jízdárně 3, Ostrava, proti rozhodnutím Finančního úřadu v Zábřehu, se sídlem Petra Bezruče 9, Zábřeh 1, č. 970001528 ze dne 25. 11. 1997, č. j. 98903/97/400920/0409, a č. 970001536 ze dne 25. 11. 1997, č. j. 98964/97/400920/0409, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2008, č. j. 9 Ca 264/2008 - 107,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 28. 11. 2008, č. j. 9 Ca 264/2008 - 107, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti v záhlaví uvedeným rozhodnutím Finančního úřadu v Zábřehu (dále jen „správce daně“), tj. platebnímu výměru na daňové penále č. 970001528 ze dne 25. 11. 1997, č. j. 98903/97/400920/0409, a platebnímu výměru na daňové penále č. 970001536, z téhož dne, č. j. 98964/97/400920/0409. Platebními výměry, jak jsou uvedeny po sobě, bylo stěžovateli předepsáno penále ve výši 14 601 Kč a 72 666 Kč, neboť při prohlídce jeho osobních účtů bylo zjištěno, že své daňové povinnosti stěžovatel uhradil opožděně.

Ve své kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje stížní důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel především namítá nezákonnost řízení před správcem daně. Namítá, že trpí exekuci správce daně a marně čeká při jeho nečinnosti na osvědčení, a dosud se jen bezvýsledně domáhal sdělení právního důvodu postupu žalovaného, ze kterého vyplynulo předmětné penále a čtyři nařízené exekuce, trvající až do dne 6. 10. 2004. V případě, že státní moc jen autoritativně tvrzené právo vymáhá a neosvědčí, lze se podle stěžovatele práva domáhat postupem s přihlédnutím k § 79 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel odmítá použití soudem aplikovaného ustanovení v § 72 odst. 1 s. ř. s. na danou věc. Tvrdí, že městský soud opomenul, že oznámením žalovaného ze dne 1. 9. 1998 daňové řízení pro stěžovatele neskončilo, neboť zákonodárce podání žaloby v této lhůtě vždy nepředpokládá, přičemž odkazuje na § 73 odst. 10 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění platném pro danou věc (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), podle kterého lze vadné rozhodnutí zrušit a podle kterého měl žalovaný povinnost v době vymáhání penále jednat a prokázat, že toto vymáhání bylo neoprávněné, či oprávněnost vymáhání osvědčit. Tuto svou povinnost žalovaný neučinil, stěžovatel se jen marně odvolával proti exekucím. Zároveň tvrdí, že městský soud opomenul, že samotné přezkoumání daňových rozhodnutí mohl učinit správce daně sám z úřední povinnosti podle § 55b téhož zákona, když stěžovatel stále poukazoval na rozpor s právními předpisy. Stěžovatel namítá nezákonnost postupu žalovaného při rozhodování o odvolání stěžovatele proti jeho rozhodnutím a také nezákonnost exekucí. V tomto ohledu nezpochybňuje částku penále, nýbrž to, proč a na základě čeho žalovaný dospěl ke svým závěrům. Podle stěžovatele se tak vynucuje rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 9. 1998 právo k vymožení penále pouze autoritativně, bez právního důvodu. Navíc stěžovatel tvrdí, že ani odvolání proti těmto platebním výměrům nebylo odůvodněno. Poukazuje tak na setrvávající nesprávný přístup státní moci a žalovaného k výkladu zákona, ale při stávajícím odmítnutí jeho žaloby již považuje tento proces pro porušení Ústavy a Listiny za nespravedlivý. Podle stěžovatele vymáháním penále bez právního důvodu došlo k bezdůvodnému obohacení České republiky. Dále namítá, že městský soud nevycházel při svém rozhodování ze skutkového stavu a že mu nepřísluší posuzovat rozhodnutí žalovaného jinak, než zda porušil zákon o správě daní a poplatků, či nikoli. Podle stěžovatele městský soud odmítl žalobu bezdůvodně. Na základě výše uvedeného navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ze správního a soudního spisu je patrné, že dne 25. 11. 1997 byly vydány výše uvedené platební výměry, proti nimž se stěžovatel v rámci několika doplněných podání odvolal. Rozhodnutím ze dne 1. 9. 1998, č. j. FŘ 2800/4/110/98, a rozhodnutím ze stejného dne, č. j. FŘ 2800/3/110/98, žalovaný odvolání zamítl, přičemž tato rozhodnutí byla stěžovateli doručena dne 8. 9. 1998. Ze spisů je dále zřejmé, že stěžovatel podal dne 13. 12. 2004 žalobu proti dodatečnému platebnímu výměru č. 960004223 ze dne 3. 7. 1996, č. j. FÚ 9193/920/1996/Sj, a proti oběma výše uvedeným platebním výměrům u Obvodního soudu pro Prahu 10, který ji usnesením ze dne 24. 3. 2005, č. j. 17 C 506/2004 - 11, postoupil Městskému soudu v Praze. Městský soud následně usnesením ze dne 31. 8. 2007, č. j. 9 Ca 165/2005 - 80, žalobu proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 3. 7. 1996 odmítl a žalobu proti předmětným platebním výměrům vyloučil k samostatnému řízení, přičemž usnesením ze dne 20. 12. 2007,

č. j. 9 Ca 370/2007 - 5, postoupil věc Krajskému soudu v Ostravě. Proti tomuto usnesení podal stěžovatel kasační stížnost, v níž se domáhal zrušení tohoto usnesení. Nejvyšší správní soud této stížnosti vyhověl a citované usnesení zrušil z důvodů uplatnění zásady *perpetuatio fori*, v důsledku čehož nebyl dán důvod pro postoupení věci Krajskému soudu v Ostravě, a věc městskému soudu vrátil s tím, že je povinen se v dalším řízení podanou žalobou stěžovatele zabývat. Městský soud přezkoumal žalobu a dospěl k názoru, že vzhledem k tomu, že stěžovatel nepodal žalobu v zákonem stanovené dvouměsíční lhůtě, žalobu odmítl. Vycházel při tom z § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., z něhož vyplývá, že nestanoví-li zákon jinak, soud odmítne návrh, jestliže byl podán předčasně nebo opožděně.

Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud z obsahu kasační stížnosti zjistil, že stěžovatel uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a e) s. ř. s. Z judikatury Nejvyššího správního soudu však vyplývá, že důvod uplatněný podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., podle kterého lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení, z podstaty věci vylučuje uplatnění dalších důvodů. To vyplývá z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, které uvádí, že *„je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem“*. Proto zdejší soud kasační stížnost posoudil pouze ve smyslu posledně zmíněného ustanovení.

Zdejší soud tedy přezkoumal napadené usnesení ve světle právě předestřené, neshledal žádné jiné vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud při přezkumu vycházel především z ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s., podle kterého lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje. Podle odstavce 4 téhož ustanovení platí, že zmeškání lhůty nelze prominout.

Podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. nestanoví-li zákon jinak, soud odmítne návrh, jestliže byl návrh podán předčasně nebo opožděně. Návrhem se podle § 32 citovaného zákona rozumí též žaloba.

Z výše uvedeného tak pro danou věc jednoznačně vyplývá, že stěžovatel měl povinnost podat žalobu v zákonem stanovené dvouměsíční lhůtě ode dne, kdy mu bylo rozhodnutí oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou, přičemž neučinil-li tak, nelze zmeškání této lhůty prominout. Nutno podotknout, že pro danou věc žádný právní předpis lhůtu jinou nestanoví.

Stěžovatel povinnosti podat žalobu v zákonem stanovené dvouměsíční lhůtě nedostál, neboť žalobu podal až 13. 12. 2004, což je více než šest let po uplynutí zákonem stanovené lhůty, která uplynula dne 8. 11. 1998, tj. dva měsíce ode dne 8. 9. 1998, kdy byla rozhodnutí žalovaného stěžovateli řádně doručena.

S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud nemohl dospět k jinému závěru, než že městský soud postupoval v souladu se zákonem a nijak nepochybil, když opožděně podanou žalobu, za situace, kdy zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout (§ 72 odst. 4 s. ř. s.), odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Za tohoto stavu věci považuje Nejvyšší správní soud za bezpředmětné zabývat se podrobně jednotlivými námitkami stěžovatele uplatněnými v kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Účastníkovi řízení podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. října 2009

JUDr. Radan Malík
předseda senátu